

‘Je moet naar de Burcht,’ zei Kahlan tegen Richard, worstelend met de brok in haar keel. ‘Vlug. Ik red me wel. Neem de sliph maar gauw.’

Richard had nog geen woord gezegd. Hij leek te zijn versteend, staand op het stenen muurtje rondom de sliph.

‘Het spijt me dat u niet in mij mee kunt reizen, Biechtmoeder,’ zei de sliph met haar zijdezachte stem en een vlotte, zilveren glimlach, ‘maar u en uw kinderen zouden het niet overleven.’

Kahlan vond dat de sliph er net iets te vergenoegd over was dat zij niet met Richard meekon.

De gouden godin wilde een einde maken aan het magische geslacht van Richard en Kahlan. Ze zou alles doen om hen beiden te doden, maar ze zou er nog meer op gebrand zijn om hun kinderen te doden, mochten ze die krijgen. Die kinderen waren niet zomaar een lang gekoesterde wens van Kahlan; die waren een belofte van een toekomst met magie om hun wereld te beschermen.

Kahlan vocht tegen haar tranen om de verpletterende teleurstelling vanwege het feit dat ze niet meekon in de sliph naar de Tvenaarsburcht. In de Burcht was het veilig. Naast de Zusters van het Licht en de andere begaafde mensen daar, beschikte de Burcht zelf over machtige schilden. De immense Tvenaarsburcht was ontworpen op de bescherming van de Eerste Tvenaar, en in het verlengde daarvan zijn vrouw en kinderen. Daar hadden ze niets te vrezen van de gouden godin en het Vree. Kinderen van Richard en Kahlan konden daar in veiligheid opgroeien en lachend door de gangen rennen, net als Kahlan toen ze klein was, terwijl Richard er een manier kon vinden om een einde te maken aan de dreiging van de godin en haar soort.

Maar nu Kahlan zwanger was, kon ze niet mee in de sliph. De Burcht was opeens heel ver weg.

‘Ik zal Meester Rahl meenemen,’ koerde de sliph. Ze wikkelde een kwikzilveren arm om Richards middel terwijl hij als verlamd van boven op de stenen muur van haar put naar Kahlan bleef staren. ‘Zoals u zegt, Biechtmoeder, moet u achterblijven als ik hem naar de Burcht breng.’

Bezwijkend onder de spanning van Richards doordringende blik riep Kahlan: ‘Ga nou!’ Ondanks al haar moeite welden de tranen op in haar ogen. Veel langer zou ze die niet kunnen inhouden. Ze wilde dat hij ging voordat de emotie haar te veel werd.

Schalie keek van Kahlan weer naar Richard. ‘Ik bescherm

haar, Meester Rahl, terwijl u hulp gaat halen.'

'Wij beschermen haar ook,' zei Cassia met een instemmend knikje naar Schalie. Ze deed een stap dichterbij Kahlan toe. 'Met ons leven.'

Staanste naast Richard op het muurtje zei Vika: 'Dan ga ik mee met Meester Rahl om hem te beschermen.' Ze keek hem aan, niet zeker of ze in de kolkende, zilveren wateren van de sliph moest springen of moest wachten.

Kahlans onderlip begon te trillen. 'Ga hulp halen, Richard, alsjeblieft, ja? Ik heb jou zwaar. Ik kan ermee omgaan, en het is me al eerder goed van pas gekomen in jouw afwezigheid. Ik heb bescherming genoeg. Ik red me wel tot je terug kunt komen.'

Uiteindelijk maakte Richard zich los van de zilveren arm die de sliph om hem heen had geslagen. Die arm slonk weg, schijnbaar opgaand in de poel om weer deel te worden van het vloeibare zilver dat tegen de randen van de put kabbelde. Het glimmend zilveren gezicht, waarin de ruimte eromheen werd weerkaatst, vertoonde geen enkele emotie.

Vrij van de zilveren arm sprong Richard van het stenen muurtje en liep de ruimte door, met zijn arendsbeeld op haar alleen gevestigd. Kahlan kon niet ophouden met bibberen. Bang voor wat hij misschien ging zeggen deed ze onwillekeurig een stap achteruit.

Toen Richard bij haar was, nam hij haar zachtjes in zijn sterke armen en trok haar stevig tegen zich aan. Ze kon haar

tranen niet langer bedwingen en drukte haar gezicht tegen hem aan.

‘Sorry, Richard,’ flapte ze eruit. ‘Het spijt me dat ik het je niet had verteld. Ik kon het niet, met alles wat...’

Richard drukte haar hoofd tegen zijn schouder. ‘Stil maar. Je hoeft niet te huilen om zoiets moois.’

‘Maar...’

‘Ik laat jou nooit achter.’

‘Maar je moet naar de Burcht.’

‘We verzinnen er wel iets op. Ik laat je niet achter, zeker nu niet.’

‘Ik had het je niet willen vertellen. Jij moet ons kunnen beschermen. Ik wilde je hier niet ook nog mee belasten. Je mocht je er niet door laten afleiden.’

Zachtjes lachend drukte Richard haar even steviger tegen zich aan. ‘Het is niet iets waardoor ik me laat afleiden, Kahlan. Het is iets wat me motiveert.’ Hij maakte zich los, hield haar vast bij de armen en keek in haar ogen. ‘De sliph zei: kinderen. Niet: kind. Kinderen.’

Kahlan knikte. ‘Ik verwacht een tweeling.’

Richards wenkbrauwen gingen een stukje omhoog van verrassing. Zijn glimlach verwarmde haar hart, en op dat ogenblik werd al haar angst verjaagd. Opeens voelde ze weer de volle vreugde ervan.

‘Een jongen en een meisje,’ zei Schalie.

Met een ernstige frons keek hij haar aan. ‘Jij wist het?’

Kahlan legde een vinger tegen zijn kin en draaide zijn gezicht terug naar het hare. ‘Ik heb haar laten zweren dat ze jou niets zou zeggen. Ik denk dat ik dezelfde vergissing heb begaan als de godin in de bibliotheek.’

Zijn glimlach keerde terug toen hij weer in haar ogen staarde. ‘Welke vergissing?’

‘Ik heb je onderschat.’

Daarop werd zijn glimlach nog breder.

Kahlan keek serieus. ‘Maar Richard, toch moet je naar de Burcht. Je kunt hier niet blijven als je de godin wilt tegenhouden. En daar gaat het om. Er zijn daar begaafde mensen die je misschien kunnen helpen. De Zusters van het Licht zijn daar. Misschien kun je even gauw op en neer in de sliph en terugkomen met een paar Zusters.’

‘Het gaat om jou,’ zei hij zacht, terwijl hij Kahlan weer voorzichtig in zijn armen nam.

Ze duwde zijn gezicht tegen hem aan, nu met tranen van opluchting en vreugde.

‘Hier hebben we voor gevochten sinds we elkaar tegenkwamen in de Hertlandse bossen,’ zei hij tegen haar. ‘Voor het leven, voor het recht om het leven te laten voortduren. En vervolgens voor ons recht om te blijven leven, voor ons eigen geluk.’

Met haar armen stevig om hem heen hield Kahlan nog meer van hem dan ooit. Ze had het kunnen weten.

‘**W**at wilt u doen, Meester Rahl?’ vroeg Vika. Uiteindelijk maakte hij zich los van Kahlan. ‘Wat mijn grootvader zou hebben gezegd, natuurlijk.’

Vika trok haar enkele lange blonde vlecht naar voren over haar schouder en hield die in haar vuist terwijl ze op hem neer keek. Ten slotte sprong ze van het stenen muurtje.

‘Hoe bedoelt u, Meester Rahl?’

‘Zedd, mijn grootvader, zei altijd dat je niet moest nadenken over het probleem maar over de oplossing. Het probleem is dat Kahlan niet meekan in de sliph. Daar hebben we ons op geconcentreerd.’

‘Ik heb uw grootvader nooit gekend.’ Vika keek verbijsterd. ‘Sorry, Meester Rahl, maar ik weet niet wat dat inhoudt.’

‘Het houdt in dat we ons niet moeten richten op het probleem – dat de sliph ons niet allemaal kan meenemen – maar op de oplossing. Ik hoop dat we in de Burcht in veiligheid zijn – vooral Kahlan – dus moeten we daarheen. Als het probleem is dat we niet in de sliph kunnen, is de oplossing dat we er op

een andere manier naartoe moeten.'

Vika klaarde op. 'Ik zal voor paarden en proviand zorgen.'

Richard glimlachte naar haar. 'Goed zo, Vika. Dat is de oplossing.'

Schalie liep op hem af. 'Meester Rahl, is dat niet gevaarlijk? Helemaal daarheen? Ik kom uit de Noordelijke Woestenij, en daar is het al gevaarlijk genoeg, maar ik heb erg lelijke dingen gehoord over de gebieden hier. Zo weet ik dat het in D'Hara al gevaarlijk genoeg is, maar het Middenland is woest en ruig gebied, en het kan erg gevaarlijk zijn om daar doorheen te trekken.'

Kahlan kon dat beamen. Toen zij nog door het Middenland trok, had ze altijd Giller, een ervaren tovenaar, bij zich gehad ter bescherming. Richard was natuurlijk ook een tovenaar, en machtiger dan Giller ooit was geweest, maar Giller was zijn hele leven al getraind in het gebruik van zijn gave en was bekend met de gevaren van het Middenland.

Richard was opgegroeid in Westland, waar niemand ook maar enig verstand had van magie, en bij hem werkte de gave anders dan bij anderen. Hij kon niet altijd zomaar een beroep doen op zijn vermogen, zoals anderen met een gave, enerzijds omdat hij daar niet zijn hele leven in had geoefend, en anderzijds omdat zijn gave wezenlijk anders was. Hij had de gave van een oorlogstovenaar, en dus ontsproot zijn macht voornamelijk uit razernij.

'Ik weet uit eigen ervaring dat het inderdaad gevaarlijk is

in het Middenland,' zei Kahlan, 'maar het is er ook ontzettend mooi.'

Schalie wierp haar een cynische blik toe. 'Daar zijn we niet mee gered. Het sleutelwoord dat u gebruikte, is: gevaarlijk. We zouden heel wat gevaarlijk terrein moeten oversteken.'

'Ja, maar het is ook heel gevaarlijk om in het Volkspaleis te blijven,' zei Richard tegen de tovenares. 'Zolang we hier zijn, staan we onder constante dreiging en worden we meedogenloos aangevallen. Hier kan de godin ons in het oog houden, zogezegd, via iedereen in het paleis die geen gave heeft. Dat is zo'n beetje iedereen. Ze kan ons in de gaten houden en voor de aanval kiezen wanneer wij op ons zwakst zijn. Hier zijn we geen moment veilig.'

In de Burcht zijn er begaafde mensen die ons zouden kunnen helpen, bovendien bezit de Burcht allerlei machtige schilden om Kahlan en de kleintjes te beschermen. Hier in het Volkspaleis zijn er ook wel schilden, maar lang niet genoeg. Het is hier domweg niet veilig voor ons. We moeten ergens heen waar het wel veilig is, waar we kunnen bedenken hoe we deze dreiging kunnen bestrijden. En dat is de Tovenaarsburcht in Aydindril. We kunnen niet in de sliph, dus we gaan lopen of we gaan te paard. Iets anders zit er niet op. Zo simpel is het.'

Schalie sloeg haar armen over elkaar om daar even over na te denken en koelde daarbij zichtbaar af. 'U hebt gelijk. Het is hier gevaarlijk. En een beter voorstel heb ik niet.'

Berdine keek hem aan met razernij in haar blauwe ogen.

‘Nou, ik ga mee. Deze keer blijf ik niet achter. Ik ga ook.’

Richard glimlachte om de bezorgdheid die zo duidelijk op haar gezicht stond. ‘Natuurlijk ga je mee. Ik peins er niet over om zonder jou te gaan, Berdine. We gaan allemaal.’

‘Ik zal een detachement van het Eerste Rot regelen om ons te begeleiden,’ bood Cassia aan. ‘Hoeveel soldaten wilt u meenemen?’

Met een arm om Kahlans middel keek Richard naar alle gespannen gezichten om hem heen. ‘Nul. Dat risico kunnen we niet nemen.’

Cassia boog zich naar hem toe alsof ze hem niet goed had verstaan. ‘Dat risico kunnen we niet nemen? Het risico om te worden beschermd? Het is een heel eind door gevaarlijke gebieden. Een cavalerie-eenheid van soldaten uit het Eerste Rot zou afschrikwekkend werken op die gevaren. Machtsvertoon zou hoe dan ook gevechten voorkomen. En gevechten kunnen we niet gebruiken. U of de Biechtmoeder zouden gewond kunnen raken of zelfs gedood kunnen worden in een gevecht. Waarom wilt u geen passende maatregelen treffen?’

‘Omdat de godin die soldaten kan gebruiken om ons te bespioneren, net zo goed als verder iedereen hier. Als ze precies weet waar we zijn, kan ze het Vree sturen om ons aan te vallen in de leegte van het Middenland. Nog erger, net zoals ze Nolo heeft gebruikt om Kahlan neer te steken toen die alleen met haar was, kan de godin een van die mannen gebruiken om ons aan te vallen wanneer we daar het minst op bedacht zijn.’

Nolo was niet erg bedreven met een mes, maar de soldaten van het Eerste Rot zijn zeer deskundig met hun wapens. Die soldaten zouden ons niet beschermen, die zouden een dreiging voor ons kunnen vormen.

Het hoeft de gouden godin maar één keer te lukken en Kahlan is dood. Dan heeft de godin haar doel bereikt om te voorkomen dat onze magie blijft voortbestaan. En dat zou ertoe leiden dat deze hele wereld uiteindelijk uitgestorven raakt.’

‘Hij heeft gelijk,’ zei Kahlan. Eindelijk keerde haar kracht terug, nu Richard eenmaal wist dat ze zwanger was en haar en de tweeling tegen elke prijs zou verdedigen. Bovendien kon ze uit zijn redenering haarfijn opmaken dat hij zich niet zou laten afleiden, zoals ze had gevreesd. ‘Het gaat er niet om of ze trouw aan ons zijn. Hun trouw staat buiten kijf. Het gaat erom dat de godin hun haar wil kan opleggen om hen te gebruiken.’

Richard draaide zich om naar de sliph. Die keek nog steeds naar hem, en in haar gladde, glimmend zilveren gezicht stonden de mensen weerspiegeld die naar hen beiden keken.

‘Sliph, ga maar terug in je slaap. Bedankt voor je komst.’

‘Ik kan u nog altijd naar de Burcht brengen, Meester Rahl, ook al kan de Biechtmoeder niet mee. Kom, dan gaan we op reis. Het zal u deugd doen.’

‘Dat zou ik heel graag willen, maar ik kan Kahlan niet achterlaten. Ik moet hier blijven om haar te beschermen. Aan-

gezien ik het genoeg niet kan hebben om in jou te reizen, kun je weer verder slapen tot de dag dat ik in jou kan reizen.'

Richard begreep het unieke karakter van de sliph, wist Kahlan. Hij wist wat hij moest zeggen, zodat ze het niet alleen zou begrijpen, maar zodat hij ook haar vertrouwen niet zou kwijtraken. Alleen stond die noodzakelijke vleierij Kahlan tegen.

'Dank u, Meester. Spijtig dat u niet in mij zult reizen. Het zou u deugd hebben gedaan.'

'Ja, dat zou het zeker,' zei hij. 'Ik hoop dat genoeg binnenkort te hebben. Tot die dag mag je terug om bij je ziel te zijn.'

Het zilveren gezicht glimlachte. 'Dank u, Meester.'

Daarop leek het glanzend zilveren gezicht op te lossen in de beweeglijke vloeistof die de put opvulde, en vervolgens zakte haar volledige massa steeds sneller uit het zicht.

Schalie plantte haar vuisten op haar heupen. 'Dat moet u me toch eens een keer uitleggen.'

'Als je wilt,' zei hij, 'maar ik kan je nu al vertellen dat je niet blij zult zijn met het verhaal.'

Toen ze haar armen weer langs zij liet vallen, gebaarde Richard naar al de vrouwen om hem heen. 'Van nu af aan zijn wij negenen de enigen die we kunnen vertrouwen. We beschikken allemaal over magie, en dat voorkomt dat de gouden godin onze gedachten kan binnentreden of door onze ogen kan kijken.'

‘Als we soldaten meenamen die u trouw zijn,’ drong Schalie aan, ‘zou de godin die dan echt kunnen gebruiken?’

Richard haalde zijn schouders op. ‘Misschien niet, maar neem jij het risico?’

‘Maar u neemt wel het risico om de Biechtmoeder in gevaar te brengen door een gevaarlijke reis te ondernemen?’ vroeg de tovenares.

Op Richards gezicht verscheen een frons. ‘Dus jij vertrouwde op de bescherming van soldaten toen je in de Noordelijke Woestenijs was?’

‘Nee. Ik vertrouwde op mezelf.’ Schalie zuchtte toen ze beseftte wat ze zojuist had gedaan. ‘Ik snap het.’

‘Toen wij elkaar voor het eerst ontmoetten, zei je dat je een vreemde entiteit kon voelen die je gedachten wilden binnendringen wanneer je zat te mediteren. Weet je nog?’

‘Ja.’

‘Dat moet de godin zijn geweest. Het lukte haar niet, want je werd beschermd door je gave. Geen van de soldaten heeft die bescherming. Wij hier zijn de enigen die nooit in de greep van de godin zullen vallen.’

Uiteindelijk pakte Richard zijn zwaard op van de plek waar hij hem tegen het stenen muurtje van de put had gezet. Hij liet de bandelier weer over zijn hoofd glijden voordat hij de schede aan zijn linkerheup bevestigde en keek hen om beurten aan. ‘Totdat we bij de Burcht zijn, bij de begaafde mensen die ons kunnen helpen, is het wij negen tegen de rest van de

wereld, want verder is iedereen een potentiële dreiging.’

Met een leep lachje keek Vika naar haar zusters. ‘Wij zijn Mord-Sith. Wij hebben hoe dan ook geen zin om op soldaten te passen.’ Ze keek weer naar Richard. ‘Als u niet vindt dat we het beste te voet kunnen gaan, hebben we paarden nodig. Dat is geen probleem op het paleis.’

‘Behalve dat luitenant Dolan en het Eerste Rot weten dat we het paleis verlaten,’ zei Richard, ‘dus zullen ze erop rekenen dat we te paard gaan. Daarom moeten we ervan uitgaan dat de godin dat ook weet en daar rekening mee houdt. Maar zolang de soldaten ons niet zien vertrekken, weet ze niet welke kant we op gaan. We zouden natuurlijk veel sneller bij de Burcht zijn als we paarden hadden, maar dan zien de soldaten dat we die komen halen. Iedereen van het Eerste Rot kan ons vanaf de kantelen zien wegrijden en weten in welke kant we op gaan.’

Kahlans bezorgdheid stond op haar gezicht te lezen. ‘Dan kan de godin dat allemaal zien via een van hen.’

Richard beaamde dat met een knikje. ‘Wegrijden op paarden zonder te worden gezien is een probleem.’

‘Denk dan niet langer na over het probleem maar over de oplossing,’ zei Schalie.

‘Wat zou de oplossing dan zijn?’ vroeg Richard haar.

Schalie boog zich naar hem toe. ‘Denk na. Wie gaan er mee op deze reis?’

Zoals de tovenaars de vraag stelde, moest hij denken aan

de vele begaafde mensen die hem waardevolle lessen hadden geleerd. Richard haalde zijn schouders op, zonder te begrijpen wat ze bedoelde. ‘We zijn met ons negenen. Kahlan, ik, zes Mord-Sith...’

Schalie liet hem een sluwe grijns zien. ‘En ik.’